

PŘEKROČIT

HRANICI

PENELOPE WARD

BARONET

Překročit hranici

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Penelope Ward
Překročit hranici – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘEKROČIT
HRANICI

PŘEKROČIT
HRANICI

PENELOPE WARD

 BARONET

1. KAPITOLA

Noelle

Současnost

JE ZVLÁŠTNÍ, JAK SI ČLOVĚK vždycky vzpomene, kde byl a co dělal, když se v jeho životě událo něco stěžejního.

Já rozhodně nikdy nezapomenu na to, jak jsem byla jednou ráno ve školce ve výtvarné dílně, když jsem se dozvěděla, že moje učitelka cestou do školky přišla o život při tragické autonehodě. A nikdy nezapomenu, jak jsem dostala svou první menstruaci na bowlingu s tátou.

A dnes se udála další taková věc, kterou jsem si mohla přidat na seznam. Už nikdy nezapomenu, kde jsem byla, když jsem dostala pozvánku na svatbu Archieho Remingtona: na pedikúře v salonu Wonder Nails. Když jsem otevřela obálku, polykala jsem slzy a zároveň jsem bojovala s nechtěným smíchem, protože mě lechtala lufa na chodidle.

Zahihňala jsem se.

Popotáhla.

Zahihňala jsem se.

Popotáhla.

Vzala jsem si s sebou haldu pošty, abych ji roztříдила, zatímco jsem seděla v křesle, abych maximálně vy-

užila čas. Uprostřed hromádky byla obálka obsahující kartičku z tuhého papíru krémové barvy s textem:

*Rádi bychom spojili své životy v lásce.
Bude nám ctí, když se k nám připojíte.*

Mariah a Archie

Sobota 12. října v 17 hodin

Kostel svaté Kateřiny

Sonoma, Kalifornie

Koktejlová hodinka a následná recepce v Lindall Estates

Posledních sedm let byl Archie mým nejlepším přítelem. Věděla jsem, že chodí s Mariah; dokonce jsem se s ní jednou setkala, když jsem odletěla do Kalifornie na služební cestu a využila ji k návštěvě Archieho. Ale určitě mohl mít tolik slušnosti, aby mi alespoň řekl, že je zasnoubený, než mi rovnou poslal pozvánku na svatbu? Za ta léta jsme si vyměnili spoustu otevřených e-mailů. A nikdy se nezdráhal sdělit mi cokoliv, co se dělo v jeho životě. Tak proč mi zatajil tuhle důležitou novinku a nechal mě zjistit to tímhle způsobem, jako bych byla prakticky cizí člověk? Nedávalo to smysl.

Přemítala jsem nad tím a neklidně se vrtěla, zatímco žena dokončovala pedikúru.

Prsty na nohou jsem měla hotové, a jakmile jsem vyšla z nehtového studia, vytočila jsem Archieho číslo a zalykala se pocitem zrady. Byla jsem tak rozrušená, že jsem si zapomněla přezout papírové pantofle, které mi dali. A teď jsem v nich stála na rušném newyorském chodníku.

Archie to zvedl po druhém zazvonění a jeho hluboký hlas ještě víc podráždil moje už tak dost pocuchané nervy.

„Noelle?“ Odmlčel se. „Je všechno v pořádku?“

Nejspíš se ptal proto, že i když jsme si za ta léta vytvořili blízký vztah, pravděpodobně by se dalo spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát jsme spolu mluvili po telefonu. Náš preferovaný způsob komunikace byl vždycky e-mail.

„Jak to, že jsi mi neřekl, že se budeš ženit?“ zlomil se mi hlas.

„Cože? Jak to sakra víš?“

„Nechtěl jsi, abych se to dozvěděla? O čem to mluvíš? Poslal jsi mi pozvánku na svatbu!“

Linka na chvíli oněměla. „Do hajzlu. Jen jsem předal seznam adres a jmen. Neměl jsem tušení, že už budou něco posílat. Chtěl jsem ti to říct příští víkend.“

Měli jsme se s Archiem sejít na Whaite's Islandu v Maine, kde naše rodiny společně vlastnily letní sídlo. Protože jejich polovina teď přešla na Archieho, měli jsme domluvenou schůzku s realitní makléřkou, abychom společně probrali soupis majetku. Já jsem tam měla zastupovat svoje rodiče, kteří se přestěhovali na Floridu. Na trhu zrovna byla obrovská poptávka, takže se zdálo, že je ten správný čas nabídnout nemovitost k prodeji. Už několik let jsme dům pronajímali sezonním nájemníkům.

„Je mi to moc líto, Noelle. Mariina matka to vzala nějak hopem. Přisahám, že jsem nechtěl, abys to zjistila takhle. Prosím, musíš mi to věřit.“

Davy lidí proudily kolem mě, zatímco jsem tam stála jako ochromená. Došla jsem k závěru, že Archie mluví pravdu, ale navzdory jeho vysvětlení jsem stále cítila osten smutku.

Když už bylo ticho mezi námi trapné, Archie řekl: „Příští týden ti uvařím tvoje oblíbené těstoviny v omáče s vodkou, abych ti to vynahradil.“

„Jo...“ zamumlala jsem. „Jasně.“ Rozbolelo mě na hrudi.

Ne kvůli těm zatraceným těstovinám. Můj nejlepší kamarád se ženil a... bylo to komplikované.

Celá ta věc s Archiem... Teď byl mým nejlepším přítelem, ale kdysi... jsme málem byli něco víc. Toho léta jsem dostala největší lekci svého života: nejlepší způsob, jak si nechat zlomit srdce od svého nejlepšího kamaráda, je překročit hranici.

2. KAPITOLA

Noelle

Minulost

NIC SE NEVYROVNALO prvnímu závanu slaneho vzduchu. Na Whaite's Islandu ve státě Maine jsem nebyla poprvé, ale vzrušení z příjezdu bylo vždycky stejné. Nikdy se mi to neomrzelo. Když člověk dýchal většinu roku jedovaté výpary ve městě, bylo snadné ocenit vůni čerstvého mořského povětří.

Vystoupila jsem z auta svých rodičů a podívala se na náš nový letní dům. I když jsem ho už viděla na fotkách, takhle naživo jsem si dům prohlížela poprvé. Bylo to typické přímořské stavení s šindelovou střechou, s širokou prostornou verandou a spoustou velkých oken. Trávník byl krásně upravený a pozemek obklopovaly keře plné květů.

„Je to ještě úžasnější, než jsem si představovala,“ řekla máma.

Jen kdyby ten dům patřil výhradně nám. Můj otec ho koupil napůl se svým přítelem a mentorem Archerem Remingtonem. Oba dva byli obhájci v trestních řízeních a můj táta pod Archerem nějakou dobu pracoval v New Yorku. Když pan Remington odešel do čela divize jejich firmy na západním pobřeží, zůstali s tátou

přáteli. Archer a jeho žena Nora měli syna Archieho, který byl o několik let starší než já a studoval práva. Během let jsem se tu s nimi už několikrát setkala, ale vždycky jsme si pronajímali vlastní byt. Tohle bylo poprvé, co jsme měli my, Benedictovi, bydlet pod jednou střechou s Remingtonovými.

„Nemůžu uvěřit, že nám patří polovina tohoto domu,“ zašeptala jsem a očima zabloudila přes silnici k oceánu v dálce.

Moje babička byla dlouhou dobu nemocná, takže jsme v posledních pár letech necestovali, a už to byl nějaký čas, co jsem Remingtonovy naposledy viděla. Oni sem však jezdili v létě pravidelně už od té doby, co byl jejich syn ještě malý. Archie měl na ostrově spoustu kamarádů, kdežto já jsem během prázdnin, když jsme tu byli předtím, trávila čas s rodinou nebo jen sama se sebou. Přála jsem si, aby toto léto bylo jiné. Měla jsem v plánu přinutit se ke společenskému životu, i kdyby mě to mělo zabít. Považovala jsem to za dobrý trénink pro podzimní nástup na Bostonskou univerzitu. Vzhledem k tomu, že jsme teď na ostrově z poloviny vlastnili tuhle nemovitost, bylo v mém nejlepším zájmu najít si tady nějaké přátele. Už jen proto, že tu docela hodně lidí žilo celoročně.

Když jsme se blížili ke vchodovým dveřím, rozbušilo se mi srdce. Měla jsem obavy ze setkání s Archiem. Vždycky jsem do něj byla tak trochu proti své vůli zabouchnutá, i když jsme spolu doopravdy nekomunikovali. Ve skutečnosti jsem se mu snažila jít z cesty, a ani on se nikdy nepokoušel mě poznat. Jenže teď, pod jednou střechou, už to nejspíš nebude tak jednoduché.

Remingtonovo SUV bylo zaparkované venku před domem, takže už určitě dorazili. Táta otevřel dveře klíčem, který mu Archer poslal, a já jsem uslyšela

kroky ještě dřív, než jsem uviděla usmívající se Noru Remingtonovou.

„Tak jste tady!“ rozzářila se ještě víc. „Noelle! Ach můj bože, ty jsi vyrostla. Už jsi dospělá.“

Když mě Nora viděla naposledy, bylo mi asi patnáct. Teď mi bylo osmnáct a půl, takže jsem se od té doby určitě hodně změnila.

„Jsem připravená na prohlídku,“ řekla moje máma Amy dřív, než jsem stihla zformulovat odpověď.

Archer Remington sestoupil dolů po schodech a poplácal otce po rameni. „Jakou jste měli cestu, Marku?“

„Bez problémů,“ odpověděl táta a rozhlédl se po prostoru.

„A kde je Archie?“ zeptala se máma.

„Musel si ještě něco zařídít na univerzitě, takže přijede rovnou ze školy,“ oznámila Nora. „Dorazí až zítra.“

Zaplavila mě úleva. Měla jsem zbytek dne na to, abych se v klidu aklimatizovala na nové prostředí.

Pan Remington se teď podíval na mě. „Kdy Noelle tak vyrostla?“

Pokrčila jsem rameny, stydlivě se usmála a sklopila zrak.

Táta ho plácl do ramene. „Doufám, že už jsi dal vychladit pivo, starouši.“

„Mám nachystaný chladicí box přímo u tenisového kurtu.“

„Aha... neztrácíme čas, co?“ Táta se uchechtl. Když šel ven za Archerem, slyšela jsem, jak mu říká: „Připravený? Mám v plánu nakopat ti zadek.“

Archer a Nora Remingtonovi byli přibližně o deset let starší než moji rodiče. Noře bylo skoro čtyřicet, když se narodil Archie, takže jí teď muselo být něco málo přes šedesát. Můj otec byl čerstvým absolven-

tem právnické fakulty, když se Archer stal jeho mentorem. V současné době byl táta úspěšný advokát, a jak on, tak Archer měli v plánu pracovat v létě z domova na ostrově, s občasnými výjezdy za klienty, když to bude potřeba.

„Můžu ti teď ukázat tvůj pokoj, Noelle,“ usmála se na mě Nora.

„To bych moc ráda.“

Zatímco se máma vydala směrem ke kuchyni, následovala jsem Noru po velkém schodišti nahoru.

Otevřela jedny dveře. „Myslím, že tvůj pokoj má ten nejhezčí výhled v celém domě.“

Okno v prvním patře skutečně poskytovalo nádherný výhled na oceán přes silnici. Slyšela jsem v dálce šplouchání vln, a dokonce jsem zahlédla maják. Něco mi říkalo, že tady budu spát jako miminko.

„Nechám tě tady, aby sis mohla vybalit,“ sdělila mi Nora. „Pak bys měla přijít dolů a dát si něco k jídlu. Musíš mít hlad.“

Přikývla jsem. „Děkuju.“

Moje ložnice měla vlastní koupelnu a velkou skříň. Bílé povlečení vypadalo čerstvě vyprané a pokoj byl vyzdobený námořnickými motivy. Na stěně visela stará dřevěná kotva a v rohu místnosti stálo čalouněné křeslo potažené modro-bílou pruhovanou látkou.

Jakmile jsem si vybalila většinu věcí, sešla jsem dolů a připojila se ke svým rodičům a k Remingtonovým. Nora připravila prkénko s uzeným lososem, olivami a výběrem krekrů a sýrů.

Zatímco ostatní zůstali po jídle u stolu, já jsem se rozhodla, že se půjdu projít a trochu se porozhlédnu po okolí. Během svého pobytu tady jsem měla v plánu chodit běhat, takže jsem si chtěla najít nějakou pěknou trasu.

Chvíli jsem se jen tak procházela, ale nakonec jsem se zastavila u rozkošného butiku s oblečením na konci ulice. Když jsem vešla dovnitř, rozezněl se zvonek nade dveřmi.

Prohlížela jsem si nabídku plážového oblečení, když vtom ke mně přistoupila dívka zhruba v mém věku.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala se.

„Ehm, ne, díky.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Jen se rozhlížím.“

„Jste turistka?“

„Moje rodina tady právě koupila dům, takže asi už nejsem tak docela turistka, i když tady budeme bydlet jen přes léto.“

„Kde je váš dům?“

„Na Shady Oak Drive.“

„Hezké místo.“ Na chvíli se odmlčela a pak se zeptala: „Vaše rodina... to znamená rodiče nebo manžel?“

„Manžel ne.“ Zasmála jsem se. „Je mi teprve osmnáct.“

„Myslela jsem si, že budeš asi tak stará jako já. Mně je devatenáct.“

Přikývla jsem. „Bydlím s rodiči, ale koupili jsme ten dům společně s přáteli. Znáš Remingtonovy?“

Oči se jí rozšířily. „Vlastně ano. Moje sestra jedno léto randila s Archiem.“

„No teda! Vážně?“

„Hmm. Zlomil jí srdce, protože to ukončil, než odešel na vysokou. Od té doby ho tak trochu nesnáší.“ Pokrčila rameny.

„To je mi líto.“ Zamračila jsem se. „Chci říct, že Archieho vlastně moc dobře neznám. Nicméně chápu, že tohle člověka naštvě.“

Naklonila hlavu. „Žiješ s ním, ale neznáš ho?“

„Ještě ani nedorazil. Naši rodiče se přátelí, ale předchozí léta, když jsme byli tady, se ke mně choval, jako bych neexistovala. Takže jsme toho spolu nikdy moc nenamluvili.“

„Aha, rozumím.“ Přikývla. „Omlouvám se, že jsem se ještě nepředstavila. Jsem Cici. Bydlím tady celoročně a tohle je obchod mé matky.“

Podívala jsem se na figurínu ve froté plážovém overalu. „Já jsem Noelle. Tenhle obchod je opravdu pěkný. Dnes se jen tak procházím po okolí.“

„Kdyby ses nudila a chtěla něco podniknout, večer se většinou scházíme s kámoši u stánku na pláži. Obvykle tam hraje živá hudba a je tam táborák. Vlastně je to místo, kam se chodí bavit všichni z ostrova.“

„To by bylo skvělé. Nikoho tady neznám.“

„No, teď už jo.“ Mrkla na mě. „Dej mi svůj mobil. Uložím ti kontakt na sebe.“

„Super.“ Podala jsem jí ho.

„Zítra se ti ozvu,“ řekla, když mi telefon vracela.

„To zní dobře.“

Vyšla jsem odtamtud s novým elánem. Předsevzala jsem si, že se během svého pobytu tady budu setkávat s lidmi a podařilo se mi to už během prvních pár hodin. Jediné, co jsem potřebovala, byla osoba, která se tady vyzná, a zdálo se, že jsem ji právě našla.

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA jsem začala svůj den běháním za východu slunce. Vyšla jsem z domu hned kolem páté hodiny ranní, dřív než se vzbudil někdo další. Bylo to, jako bych měla celý ostrov jenom pro sebe, a jogging s nádherným Atlantickým oceánem jako kulisou byl učiněný sen.

Když jsem se vrátila zpátky domů, naši už seděli u kuchyňského stolu s Remingtonovými. Připojila jsem se k nim na snídani a poslouchala, jak probírají plány na pronájem lodi na dnešní den. S mými sklony k mořské nemoci to znělo jako něco, z čeho by mi dozajista nebylo dobře, takže jsem se rozhodla neúčastnit.

Jakmile odjeli, zmocnil se mě úzkostný pocit, protože jsem věděla, že během dneška se objeví Archie. Neměla jsem tušení, v kolik hodin má dorazit, a nechtěla jsem se ptát, aby to nevypadalo, že mě to zajímá.

Než abych se nervózně poflakovala po domě, raději jsem napsala své nové kamarádce Cici, abych zjistila, co má dnes v plánu. Odpověděla mi, že musí do dvou zůstat v obchodě, ale pak bude mít volno.

Ve tři hodiny odpoledne jsem dorazila na kole k Cicinu domu. Nemovitost byla stejně krásná jako náš dům, přesněji řečeno dům, který jsme měli ve spoluvlastnictví. Sídlo se širokým schodištěm vedoucím na přední verandu obklopovaly nádherné kvetoucí keře hortenzií.

Poslala jsem jí esemesku, že dorazím, takže už na mě čekala před domem.

„Čau! Tak jsi to našla.“ Cicinovy dlouhé světlé vlasy vlály v mořském vánku, když mi vykročila naproti, aby mě přivítala.

„Jo.“ Sesedla jsem z kola a zaparkovala. „Máte to tady moc hezký.“

„Zrovna jsem dělala limonádu pro ostatní u bazénu.“ Pokynula mi, abych šla dál. „Pojď se seznámit s mými kamarádkami.“

Cici mě vedla přes dům k bazénu v zadní části pozemku. Zdálo se, že její rodiče nejsou doma.

Představila mě dvěma dívkám, které se opalovaly na lehátkách.

„To je Lara. A tohle je Crystal.“

Zvedla jsem ruku na pozdrav. „Ahoj.“

Zatímco Crystal mi jen zamávala, Lara si přiložila ruku k čelu, aby jí slunce nesvítilo do očí. „Těší mě, Noelle.“

V tom okamžiku se ve francouzských dveřích objevila další dívka.

„Čau, neviděla jsi moje sandály na klínku?“ zeptala se Cici.

„Jsou v mém pokoji.“

Vysoká blondýnka očividně zaťala zuby. „Přestaň mi brát moje věci,“ zavrčela, načež odpochoďovala pryč.

Cici se otočila ke mně. „A tahle nevychovaná mrcha je moje sestra Amanda.“

„Fajn.“

Předpokládala jsem, že to je ta sestra, která chodila s Archiem Remingtonem. Nepřekvapovalo mě, že je krásná a jedovatá. Nic jiného bych od něj nečekala.

„Kam máš na podzim namířeno?“ zeptala se mě Cici.

„Na Bostonskou univerzitu.“

„Skvělý. Jakej obor?“

„Žurnalistika. Nejsem si jistá, jestli to po promoci budu chtít dělat, ale chci to zkusit.“

Přikývla. „Aspoň máš představu, co chceš. Já se pořád nemůžu rozhodnout. Jsem na všeobecných studiích na univerzitě v Maine.“

„Na tom není nic špatného.“

Naše konverzace pokračovala v lehkém duchu po celý zbytek odpoledne. Plavaly jsme v bazénu a popíjely limonádu – kterou Cici šmrncla vodkou. Omezila jsem

se na dvě skleničky, protože jsem musela jet domů na kole.

Když jsem se večer vrátila, rodiče tam ještě nebyli – předpokládala jsem, že si stále užívají na lodi. Dům byl tichý, takže jsem měla za to, že Archie ještě nedorazil.

Pan Remington se zmínil, že na večeri budeme mít škeble na oslavu příjezdu jeho syna, proto jsem se rozhodla, že teď nebudu nic jíst a jenom se půjdu osprchovat.

Nahoře ve svém pokoji jsem si rozvázala vršek plavek a nechala ho spadnout na podlahu, než jsem vyklouzla ze spodního dílu a chystala se skočit do sprchy.

Pak jsem otevřela dveře do koupelny a ztuhla při pohledu na něj.

„Co to kurva je?“ zavrčel a rukou si vjel do hustých, zlatohnědých vlasů.

Srdce mi bušilo v hrudi. Archie stál přede mnou úplně nahý, jeho velký penis vystavený přímo před mýma očima.

Celá rudá jsem vycouvala z koupelny a zavřela za sebou dveře. Srdce mi stále bušilo. *Fajn*. Takový rozdíl může udělat pár let. Tohle nebyl ten Archie, kterého jsem si pamatovala. Tam uvnitř byl *zatraceně* dospělý chlap. Naprostý Adonis. Vyrýsované svaly. Tetování na paži – *kdy si ho nechal udělat?* A obrovský pták, soudě podle toho, co jsem v té milisekundě zahlédla.

„Už jsi někdy slyšela o klepání?“ zavolal na mě zpoza dveří.

To jako vážně? Jeho reakce mě vytočila. „Mám klepat? Je to moje koupelna!“

„*Tvoje* koupelna? Tak proč do ní vedou dveře z mého pokoje, aha?“

Panebože... Neobtěžovala jsem se otevřít ty druhé dveře. Jen jsem si na ně pověsila župan. „Myslela jsem si, že za těmi dveřmi je úložný prostor na prádlo,“ odpovíděla jsem po chvíli.

Přehodila jsem přes sebe tričko a posadila se na kraj postele. Kolena mi samovolně poskakovala a já jsem si s hrůzou uvědomila, že mě Archie taky viděl nahou. A podle všeho to rovněž nezůstalo nepovšimnuto.

„Vypadáš *jinak*, než jsem si tě pamatoval,“ ozvalo se zpoza dveří. „Nedokážu říct, co se změnilo...“ Odmlčel se. „Aha, už vím. Když jsem tě viděl naposledy, měla jsi na sobě oblečení.“

„Blbče.“ Zasmála jsem se. „A tvoje...“ *Nádobičko taky nebylo vystavené.* „... vlasy nebyly tak dlouhé.“

„Vypadáš docela legračně, když jsi v šoku.“ Po několikasekundové pauze jeho hlas změkl. „Hned budu hotovej, takže budeš moct dovnitř.“

„Fajn,“ vydechla jsem.

Tak nějak jsem tušila, že si pod sprchou budu v duchu neustále přehrávat, co se právě stalo – napůl zahnaná, napůl vzrušená.

3. KAPITOLA

Noelle

Minulost

ARCHIE PŘIŠEL DO JÍDELNY na večeři jako poslední. Pramen jeho dlouhých vlasů mu spadl do očí, když se posadil na své místo. Já jsem seděla mezi svými rodiči na druhé straně stolu.

Nora se otočila ke mně. „Už jste se s Archiem pozdravili?“

Archie se na mě podíval s rošťáckým úsměvem. „Rozhodně,“ opáčil. „Už jsme se viděli.“

Odkašlala jsem si a přála si, aby se podlaha pod mnou nějakým zázrakem otevřela a pohltila mě.

Máma mi položila ruku na paži. „Jsi v pořádku, zlatě?“

„Jo, samozřejmě,“ zalhala jsem. Nejspíš jsem byla rudá jako řepa.

Jakmile jsme se pustili do hrnce s dušenými mušlemi a kukuřičných klasů, mohla jsem se soustředit na jídlo a vyhnout se očnímu kontaktu s Archiem.

V jednu chvíli se Nora otočila k manželovi a zašepkala: „Řekneš mu to?“

„Co mi má říct?“ zamumlal Archie. Znělo to otráveně.

Archer se na svém místě napřímil. „Sdružení absolventů se mi chystá udělit cenu pro zasloužilé absolventy. Je tradicí, že pokud na škole studují děti těchto absolventů, spolek je požádá o předání vyznamenání.“

Proslýchalo se, že Archer zatahal za pár nitěk, aby Archieho dostal na svou alma mater, Fordovu univerzitu, která se nacházela na předměstí San Franciska.

„Co to obnáší?“ Archie se šťoural ve svém jídle.

„To znamená, že napíšeš něco výstižného a dojemného.“

Archie upustil vidličku. „To mám o tobě napsat řeč?“

„Přesně tak. Jen pár laskavých slov o svém drahém starém otci.“ Archer se upjatě usmál. „To jistě zvládneš, nemám pravdu? Bude to pro tebe dobrý trénink – psaní místo těch hloupých čmáranic, které děláš ve svém volném čase.“

„Jo,“ zamumlal Archie. „Jasně.“

Nevypadal vůbec šťastně. Ve skutečnosti se zdál být nabroušený.

Po další napjaté chvíli Nora přerušila jeho mlčení. „Jaký byl let, Archie?“

„V pohodě.“

„Máš nějaké plány na dnešní večer?“ zeptala se.

„Ještě nevím,“ zamumlal. Pak zvedl hlavu od talíře a poprvé po dlouhé době se jí podíval do očí. „Jak se cítíš, mami?“

Nora se usmála, ale ten úsměv jako by byl nucený. „Dobře, miláčku. Cítím se skvěle.“

„Fajn.“ Natáhl se k ní a stiskl jí ruku. Bylo to překvapivě něžné gesto.

Vztah mezi Archiem a matkou byl rozhodně jiný než mezi ním a jeho otcem.

Pořád jsem čekala, že mi Archie během večeře něco řekne – cokoli – ale neudělal to. Po jeho úvodní poznámce o našem setkání jako bych pro něj přestala existovat. Všechno bylo tak, jak jsem si to pamatovala.

Zrovna když se zdálo, že napětí z dřívějšíka už je pryč, pan Remington ho znovu oživil.

„Nedávno jsem mluvil s Rodneyem Ericksonem, Archie. Říkal, že ti může přes léto zařídít stáž ve své kanceláři tady na ostrově.“

Archie si povzdechl. „Nemůžu si prostě v klidu užít léto?“

Jeho otec ho zpražil pohledem. „Je to skvělá příležitost a bude to vypadat dobře ve tvém životopisu. Ted' není vhodná doba, abys strkal hlavu do písku. Už jsem s ním o tom mluvil. Nemůžeš mě ztrapnit tím, že se tam neukážeš.“

„K tomu, abych tě ztrapnil, stačí málo, že, tati?“ Archie potřásl hlavou. „Jo, jasně. Dej mi jeho číslo. Zavolám mu.“

„Dobře.“

Opět se rozhostilo ticho. Archieho tvář však byla rudá, zdálo se, že z něj navzdory klidu vyzařuje stres. Jako by ho jeho otec ovládal. „Večeře byla skvělá. Děkuju vám všem,“ prohlásil náhle. Jeho židle zavržala o podlahu, když vstal ze svého místa.

Všichni jsme sledovali, jak Archie rychle opouští jídelnu – ještě před dezertem, který Nora připravila. Jak se dalo čekat, oblažil nás holým minimem své přítomnosti. Ale vzhledem k povaze jeho otce jsem mu to ani nemohla mít za zlé.

NETRVALO DLOUHO a s Archiem jsem se setkala znovu. Ještě tentýž večer, místo aby mě ignoroval doma, ignoroval mě před partou lidí na pláži. Seděla jsem na písku naproti němu, a přesto by nikdo nepoznal, že žijeme pod jednou střechou.

Zdalo se, že neztrácel čas tím, že by musel balit nějakou dívku. Už se k němu tiskla atraktivní blondýnka a smála se každému jeho slovu. *Jak může člověk odpoledne vystoupit z letadla a ještě ten samý večer mít nadšenou obdivovatelku?*

Cicin dech byl cítit po alkoholu, když se ke mně naklonila a pošeptala mi do ucha: „Koukám, že Archie je zpátky ve městě.“

„Jo.“

Po úvodním představení v koupelně a napjaté atmosféře u večeře jsem tak nějak doufala, že na něj budu moct po zbytek večera zapomenout. Místo toho jsem po něm neustále pošilhávala. Pokud byl Archie naštvaný kvůli tomu, co se odehrálo během večeře, teď by to na něm nikdo nepoznal. Bavil se, povídal si a smál se, užíval si pozornost nejen od blondýnky, ale i od všech ostatních kolem sebe.

Připadalo mi pozoruhodné, jak může mít člověk mizernou osobnost, a přesto přitahovat tolik obdivu jen na základě vzhledu.

Mé pozorování Archieho bylo přerušeno, když do našeho prostoru vstoupilo pár nově příchozích lidí.

„Jak se vede, Cici? A tohle je tvoje kamarádka?“ zeptal se jeden kluk.

„Noelle, to je můj bratranec Xavier.“ Cici pozvedla svůj kelímek s pitím směrem k němu. „Xaviere, tohle je moje nová kamarádka Noelle z New Yorku.“

Xavier měl potetované obě paže, piercing ve rtu

a navzdory teplému počasí pletenou čepici na hlavě. „Tak teda ahoj, Noelle z New Yorku,“ pozdravil mě.

„Xavier vlastně taky studuje v Bostonu,“ oznámila mi Cici, když jsem kývla hlavou jeho směrem.

Oči se mi rozšířily. „Vážně?“

„Jo. Jsem na Berklee College of Music.“

„Páni!“

„A co ty?“ zeptal se.

„Na podzim nastupuju na Bostonskou univerzitu.“

„Skvělý. Do konce prázdnin bychom si měli vyměnit čísla a někdy se sejít ve městě.“

Pokrčila jsem rameny. „Jasně.“

Nakonec jsem si další půlhodinu povídala s Xavie-rem. Podle všeho to byl talentovaný baskytarista. Zdál se docela milý, i když mi připadal trošičku vlezlý, protože mi během hovoru občas položil ruku na záda. Ne že by mi to nějak zvlášť vadilo, ale zdálo se mi to trochu troufalé, zvlášť když jsem uvážila, jak blízko byla jeho ruka u mého zadku. Než odešel, nezávazně jsme se domluvili, že se během léta budeme „ví-
dat“. I když jsem si popravdě nebyla úplně jistá, jestli to chci.

Zbytek večera jsem strávila se Cici a jejími kama-
rádkami a pokradmu jsem pořád pokukovala po Archi-
em. Po pár dalších hodinách jsem usoudila, že bych se
měla vrátit domů. Celkově vzato jsem měla dobrý po-
cít z toho, jak dnešní večer proběhl. Seznámila jsem
se s novými lidmi a už jsem udělala první krok k tomu
nebýt samotářkou, na rozdíl od předchozích dvou let-
ních období, která jsem strávila na Whaite's Islandu.
A i když se Archie nikdy předtím neobtěžoval vzít mě
na vědomí, teď si *musel* všimnout, že jsem tady. V jed-
nu chvíli se někam vytratil s tou dívkou a já jsem ztra-
tila přehled o tom, kde se nachází.

Navzdory svému nezdravému zaujetí jeho osobou jsem šla toho večera domů ve skvělé náladě. Dokud jsem ovšem nedorazila do své ložnice. Otočila jsem klikou na dveřích koupelny a zjistila, že je zamčeno.

Jeho hlas byl nepříjemný. „Jsem tady.“

Už je doma? „No, ráda vidím, že ses naučil zamýkat,“ odsekla jsem.

„Ale ty ses nenaučila, že máš zaklepat,“ opáčil.

Zatraceně. Měl pravdu. Kdyby nezamkl, zase bych tam vtrhla. Ale opravdu mě nenapadlo, že už by mohl být doma.

Povzdechla jsem si. „Jen mi dej vědět, až budeš hotový.“

Poslouchala jsem zvuk tekoucí vody a přecházela po místnosti sem a tam.

„Mimochodem, ten týpek, se kterým ses dnes večer bavila, je blb,“ zavolal na mě.

Hmm... „Překvapuje mě, že sis mě tam vůbec všiml.“

„Jak to myslíš?“

Limonáda s vodkou, kterou mi Cici nalila, mně teď dodala trochu tekuté kuráže. „To jako vážně, Archie? Ani ses neobtěžoval mě pozdravit. Většinu času jsi předstíral, že neexistuju.“

„A ty ses obtěžovala mě pozdravit?“ vyštěkl.

Nejspíš měl pravdu. Vždycky jsem předpokládala, že si o sobě myslí, že je něco lepšího než já. Ale možná jsem si to jen namlouvala.

Dveře se otevřely.

Polkla jsem. Archie byl tak hezký. Pohled na něj, jak vstupuje do mého pokoje, mi na okamžik vyrazil dech. Převlékl se do bílého trička a šedých tepláků. Byl vysoký a svalnatý a měl výrazné rysy, které připomínaly prince z disneyovských pohádek. A to ani nemluvě o husté hřívě vlasů nebo o tom, jak voněl – zatraceně

úžasně. Jen velmi málo lidí na mě mělo tento efekt, ale Archie Remington byl aktuálně na prvním místě pomyslného žebříčku. *A to mě štválo.*

Odkašlala jsem si a sprdla ho. „Teď jsi to byl pro změnu ty, kdo nezaklepal.“

„To předtím bylo docela šílený, co? Jak jsme na sebe narazili.“

Uf, proč to teď vytahuje? „Jo, celkem trapas,“ zamumlala jsem.

„Měla jsi vidět, jak ses tvářila.“ Zasmál se.

Obrátila jsem oči v sloup. „Umím si to představit.“

Ušklíbl se. „Vlastně, chtěla bys to vidět?“

„O čem to mluvíš?“

Ukázal mi list papíru, který předtím musel držet za zády. „Nakreslil jsem tě.“

Podal mi skicu. Byla na ní žena... která se mi nápadně podobala. Byla úplně nahá. A při bližším pohledu vypadalo její tělo stejně jako moje – od tvaru ňader až po množství pubického ochlupení. Fajn, takže jsem to byla já. Měla jsem za to, že si mě sotva všiml, ale zřejmě jsem se mylila.

„Páni, ty musíš mít přímo fotografickou paměť,“ poznamenala jsem a dál zírala na kresbu. Pak jsem si všimla popisku dole: *Nahá a vyděšená, AR*

A a R byly jeho iniciály.

„Považuj to za nabídku míru,“ zakřenil se.

„Mohl jsi mi dát, ehm, já nevím... květiny, místo realistického aktu.“

Ušklíbl se. „To by nebyla taková zábava.“

„Každopádně...“ Znovu jsem se zadívala na kresbu a všimla si dalších detailů, například drobných pih na hrudníku. „Jsi vážně dobřej.“

„No, můj táta by s tebou nesouhlasil. Považuje moje umění za *čmáranice*, takže...“

„Neposlouchej ho,“ vyhrkla jsem. „Máš talent.“

Jeho oči zalétly ke mně a zůstaly tam několik vteřin, než odvrátil zrak. „A vůbec, koho kurva napadlo umístit koupelnu mezi dvě ložnice?“

„Myslím, že to bylo navrženo pro sourozence, aby se o ni podělili, nebo tak něco.“

„Debilní nápad.“ Jeho oči se znovu zastavily na mně. „Vím, že jsem si z toho předtím dělal legraci, ale fakt vypadáš dost jinak, než jak jsem si tě pamatoval.“

Líce mi hořely. „Chceš tím říct, že si nepamatuješ, jak jsem předtím vypadala, protože jsem pro tebe byla neviditelná.“ Podívala jsem se na kresbu. „A teď bych si tak trochu přála, abych byla *pořád* neviditelná.“

Přimhouřil oči. „O čem to mluvíš? Samozřejmě že se na tebe pamatuju. I když sis nejspíš myslela, že jsem kokot a asociál, vzpomínám si na tebe. Nosila jsi různobarevný podkolenky a vytahovala sis je až ke kolenům.“

Páni. To jsem vážně dělala, když mi bylo patnáct. „To bylo tenkrát.“

„Taky jsi mívala rovnátka, a teď už je nemáš.“

Zakroutila jsem hlavou. „Jsem ohromená, že si tyhle věci pamatuješ.“

„Takže, jak už jsem říkal, Xavier je kretén. Drž se od něj dál. A ty holky, se kterýma se stýkáš? Mrchy. Jsou s nimi jen problémy.“

„Koho máš na mysli?“

„Cici Kravitzovou.“

„Nemáš ji rád? Nechodil jsi náhodou s její ségrou?“

„Cože? Jsem snad u výslechu?“ Povytláhl obočí. „Jenom krátce, ještě před vysokou.“

„Hmm, zdá se, že jsi jí dost ublížil.“

„Neměla bys věřit všemu, co ti řeknou.“

„Takže to není pravda?“

„Nikdy jsem jí nic nesliboval. Byla to jen letní aférka. Je zahořklá, takže mě pomlouvá. Pamatuj si, co jsem ti o nich řekl. Nejsou to dobrý holky. Jezdím sem každý léto už od malička a všechny tady znám. Jestli chceš vědět, kdo je solidní, zeptej se mě.“

Zvedla jsem obočí. „A ty jsi solidní?“

Jeho oči se rozšířily. „Ty mě vážně nemáš ráda, co?“

Zavrtěla jsem hlavou a zasmála se. „Neznám tě. Nemůžu nesnášet někoho, koho neznám.“

„Jo, jen jsi některý věci začala předjímat.“

„Ano, kvůli tomu, jak odtažitě jsi na mě v minulosti působil.“

„Možná jsem byl jen trochu stydlivej. Napadlo tě to někdy?“

„O tom pochybuju.“

„Pojďme si něco vyjasnit.“ Posadil se na kraj mé postele, čímž mě vyvedl z míry. „Jaký máš ze mě dojem?“

„Že jsi nafoukaný,“ řekla jsem okamžitě.

Zkřížil si ruce na hrudi. „Mohl bych si o tobě myslet totéž – že jsi chytrá, vševědoucí šprtka, která nechce mít nic společného s tím hloupým sportovcem. Protože ty ses taky nikdy nesnažila poznat mě.“

„Nikdy jsem si nemyslela, že jsi hloupý.“ Přimhouřila jsem oči. „A kdo řekl, že já jsem chytrá?“

„Tvoji rodiče se tebou pořád chlubí.“

„Jo. No, tvoje máma se tebou taky chlubí.“

„Přesně tak.“ Odfrkl si. „Moje máma, ne táta, že jo?“

Sakra. Dotkla jsem se citlivého místa. „Jo... tvoje máma o tobě vždycky říká úžasné věci.“

„Ale ty si stejně myslíš, že jsem kretén.“

„Víš co? Máš pravdu. Možná to byly předsudky.“

Vždycky jsi byl pro mě tak nečitelný...“ Taky jsem zkřížila ruce na hrudi.

Archie se nepatrně posunul směrem ke mně, čímž se mé tělo dostalo do stavu nejvyšší pohotovosti. „Jestli mě chceš poznat, tak mě poznej. Ale nedělej závěry, aniž bys měla cokoli, co by je potvrzovalo.“ Podíval se mi do očí. „A já slibuju, že udělám totéž.“ Potom vstal a pozpátku zamířil ke dveřím do koupelny. „No nic, koupelna je teď volná. Ovšem pro tvou informaci, zdá se, že jenom dveře na tvé straně se dají zamknout zevnitř. Takže zatímco já tě můžu zamknout, ty mě zamknout nemůžeš. Ale budu si dávat velké pozor, abych vždycky zaklepal.“ Mrkl na mě a odvrátil se. „Na rozdíl od někoho jinýho.“

Super. „Díky.“

Naposledy se ke mně otočil. „Těší mě, že tě *opravdu* poznávám, Noelle Simone Benedictová.“

On zná moje druhé jméno? Zajímavé. „Mě taky,“ zamumlala jsem.

Prošel přes koupelnu a zmizel ve svém pokoji. Tak trochu mi to připadalo, jako by ta koupelna byla bránou do nebe – nebo do pekla, podle toho, jak se na to člověk díval.

Co nejrychleji jsem si umyla obličej a vyčistila si zuby a představovala jsem si přitom, jak poslouchá každý můj pohyb. Málem jsem se rozhodla jít spát bez použití záchodu, ze strachu, že si prdnu nebo tak něco. Pak mě naštěstí napadlo, že můžu pustit vodu, abych skryla případné zvuky. Byl prostě příliš blízko na to, abych se cítila uvolněně.

Později jsem měla problém usnout, ale uvědomila jsem si, že mám úsměv na tváři. Protože Archie Remington byl trochu jiný, než jsem si o něm myslela. Byl... No nic.

DRUHÝ DEN RÁNO jsem zvedla zadek z postele v pět hodin, abych si šla znovu zaběhat. Několik minut jsem strávila před domem protahováním a pozorováním slunce, které začalo vycházet nad oceánem. Jedinou známkou života byl křik racků.

Asi minutu poté, co jsem se rozběhla po cestě, jsem však na štěrku za sebou uslyšela kroky. Srdce se mi rozbušilo. Měla jsem pocit, jako by mě někdo pronásledoval – dokud mě ty kroky nedostihly. Když jsem vedle sebe uviděla Archieho, moje hladina adrenalinu opět poklesla.

„Vyděsil jsi mě k smrti,“ zaúpěla jsem.

„Neměla bys takhle brzy po ránu běhat sama.“

„Proč ne? Tohle je dobrá čtvrt.“

„Přesto není tak bezpečná, jak si možná myslíš. Číhá tu spousta ničemů, kteří jsou připraveni zneužít lidi, o kterých si myslí, že jsou bohatí a privilegovaní. Lidi sem jezdí, aby se přižívovali na ostatních. A ty jsi přímo dokonalá oběť, protože jsi teď venku úplně sama. V podstatě je pořád noc, slunce ještě ani úplně nevyšlo.“

„Jak jsi věděl, že jsem si šla zaběhat?“

„No, za prvý mě vzbudil tvůj zatracenej budík. Pak jsem se podíval z okna a uviděl tě, jak se protahuješ před domem. Řekl jsem si, že tě doženu.“ Odvrátil se a díval se teď přímo před sebe. „Vlastně taky chodím běhat a nevadilo by mi mít partáka.“

„Ale já žádnýho partáka nepotřebuju, takže...“

Zakroutil hlavou. „Byla jsi našťvaná, protože jsem si tě nevšímal, a teď o mou společnost nestojíš? Není v tom náhodou trochu rozpor? Pak ale neříkej, že jsem se nesnažil.“

Trochu jsem zrychlila a pronesla: „Ráda běhám sama, abych si vyčistila hlavu. A už teď je mi jasný, že moc mluvíš.“

„Takže teď už mluvím *moc*?“ Zasmál se. „Zatraceně, tebe je těžký uspokojit, Noelle. Tak co kdybych ti slíbil, že budu mlčet, když poběžíme?“

Ach bože, právě teď vypadá tak zatraceně sexy. Na hlavě měl čepici s logem Dodgers otočenou kšíltem dozadu, zpod níž mu vykukovaly zlatohnědé vlasy. Černé sportovní tričko dokonale zvýrazňovalo vyřýsované svaly.

„Tak dobře...“ povzdechla jsem si. „To by možná šlo.“

A přesně jak jsem si přála, zbytek našeho joggingu proběhl v překvapivém tichu, ačkoliv jsem se nedokázala soustředit na nic jiného než na jeho přítomnost vedle sebe. Takže tolik k tomu, jak jsem si dnes pročistila hlavu. Jediné, co jsem zvládala, bylo nadechnout se jeho omamné vůně.

Na vrcholku kopce jsme se zastavili, abychom si udělali přestávku.

Archie se předklonil a opřel si dlaně o kolena. „Jsi zatraceně rychlá, Benedictová. Udělala jsi na mě dojem.“

„Jen jsem se tě snažila setřást,“ utahovala jsem si z něj.

„Ty potvoro,“ zasmál se.

Namířila jsem na něj ukazováčkem. „Nemusíš se namáhat, jenom abys mi dokázal, že nejsi kretén. Říkala jsem ti, že už si o tobě nebudu dělat žádný závěry.“

„Fakt mě mrzí, že sis dřív myslela, že tě záměrně ignoruju. Ale proto tady nejsem. Jsem tu, protože jsem nechtěl, abys takhle brzy ráno běhala sama.“

Docela mě to zahřálo u srdce, i když jsem samozřejmě nemohla vědět, jestli říká pravdu. Když jsem k němu vzhlédla, všimla jsem si, jak sluneční světlo ještě více rozzářilo barvu jeho očí. Odkášala jsem si. „Ehm... tak díky za starost.“

„Překlad: jdi do prdele.“ Zakřenil se.

Taky jsem se usmála a zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

Po minutě jsme pokračovali v běhu a zamířili jsme zpátky k našemu domu.

Když jsme vešli dovnitř, naši rodiče seděli u kuchyňského stolu a popíjeli kávu. Mámě při pohledu na nás spadla čelist.

„Je hezké vidět, že spolu vycházíte,“ poznamenala Nora.

„To bych netvrdil,“ zamumlal si Archie pod vousy, ale uculil se na mě.

„Byl tak hodný, že mě doprovodil, abych nemusela běhat sama,“ podotkla jsem.

„Vážíme si toho, Archie,“ řekla moje máma. „Vždycky se o ni bojím, když chodí sama ven takhle brzy po ránu. Dělá to i doma.“

Když jsem si vzala hrnek a přistoupila ke kávovaru, Archie se objevil za mnou. Z jeho těsné blízkosti mi přeběhl mráz po zádech. „Půjdeš se osprchovat?“ zeptal se.

Cítila jsem, jak rudnu. Můj rozdychtěný mozek si jeho otázku vyložil zcela nesprávně. Na druhou stranu... sdíleli jsme spolu koupelnu. Odkášala jsem si. „Osprchuju se v koupelně rodičů. Můžeš jít, jestli chceš.“

Příkývl. „Fajn.“

Nora se usmála na svého syna, než zmizel na schodišti. Pak si povzdechla. „Je to tak úžasný pocit, když mám svého miláčka zase zpátky doma.“

„Myslím, že to příští rok budeme cítit stejně, až bude Noelle v Bostonu,“ prohlásil táta.

„Archie by se měl začít chovat jako dospělý,“ vložil se do toho Archer. „Čas je vzácný a já se obávám, že jím příliš plýtvá. Musí zavolat...“

„Vždyť teprve přijel!“ přerušila ho Nora. „Zavolať mu. Neboj se.“

Copak ten chlap nikdy neslyšel o letních prázdninách? Přinesla jsem si kávu ke stolu, připojila se k ostatním a sáhla po jablečné smaženice.

K mému překvapení obrátil Archer svou pozornost ke mně. „Noelle, tvoje matka mi říkala, že se chystáš studovat žurnalistiku.“

Přikývla jsem. „Ano.“

„Nemáš pocit, že je to ztráta času?“

Moje žvýkání se zpomalilo. „Jak to myslíte?“

„No, podle mě novináři zrovna moc peněz nevydělávají.“

Napřímila jsem se na židli. „Někdo musí zdokumentovat, co se děje ve světě. Ať už novináři dostávají hodně zapláceno, nebo ne, je to důležitá práce. To nemůžete popřít.“

„Že to někdo musí dělat, ještě neznamená, že bys měla dělat ty. Staneš se popelářem jenom proto, že někdo potřebuje vyvézt odpadky?“

Bože, ten je tak povýšený. „Není na tom nic špatného,“ odpověděla jsem.

Konečně jsem začínala chápat, jak se Archie musí cítit v přítomnosti svého otce. Sebevědomí mi nechybělo, ale on našel způsob, jak mě přimět o sobě zapochybovat. Nebyla jsem si jistá, co na něm táta vidí. Možná se s ním stýkal jenom proto, že to pro něj mělo přínos po profesní stránce.

Rozhlédla jsem se kolem stolu, ale mí rodiče i Nora